

18 (fluorescentný adolescent)

V kúpeľni je rozbité zrkadlo.

Sedem rokov nešťastia, pomyslím si, keď stojím zhrbená nad umývadlom v malom priestore, studená voda z hrdzavej točky mi zlepuje mihalnice a rozmazáva riasenku po lícach. Bolo rozbité bohviečím, ale malé fragmenty nejako zostali pokope v ráme a poskytujú skreslené odrazy v drsnom žiarivkovom osvetlení. Je to skoro ako zábavný dom v lunaparku – odlupujúca sa farba na stenách a dverách, hrdzavé pánty a moja vlastná tvár zízajúca na mňa späť ako kaleidoskop. Myslím na to, že môj život prestal byť zábava keď som vyhodila Eda z môjho miesta na lavičke pred intrákom. „A ty si?“ „Nie som.“ Chcel byť kamoš. Dostal čo chcel.

Cítim ho ako stálu prítomnosť po mojej pravici a počujem vzdialené ťukanie, no sústredím sa radšej na zvuky sirén a ruchu, ktoré prenikajú pootvoreným oknom dnu.

„Aký je tvoj príbeh?“

Pomaly vyfúknem dym spomedzi pier a roztvorím oči, vyrušená z pokoja. Edo stále hľadá na obrazovku svojho telefónu, ale nepochybné sa ma niečo pýtal.

„Prosím?“

„No príbeh. Každý má nejaký,“ tentoraz zdvihne pohľad a veľmi vážne mi pozrie do očí, akoby na tej otázke záležalo. Akoby som mu to niekedy povedala. Aj mu to objasním, že ja príbehy nerozprávam, tak nech si ide prečítať knižku.

„Takže mi to nikdy nepovieš?“ Znovu mi kopne do topánky a ja sa trochu odsuniem.

„Nie.“

Po chvíli pauzy. „Chceš niečo jesť?“

„Nie.“

Cítim, ako sa hmýri za mnou, gauč pod jeho váhou hlasno protestuje a potom ma zľahka potiahne za vlasy, aby som pootočila hlavu. Vyfúknem dym do jeho tváre, autá revú dolu na ulici a vzduch sa blyští, hmlistý od tepla, naplnený únavou, čo vidím v jeho očiach.

Položí si nos za moje ucho tak, že sa mu pery priamo hýbu oproti môjmu krku a nechám ho, nech rukou postúpi na moje rebrá. „Chceš sa so mnou vyspať?“

„Nie.“ Ďalší oblak putuje oproti jeho perám.

Znechutene krivím pery. Moja reputácia ma predbehla. Keď o tebe všetci vedia všetko, až do nechutných detailov, nikto nemôže byť len kamoš. Čakala som na to od Eda. Potom sme ticho, až je to nepríjemné, zalieza mi to pod kožu a striasa ma.

...

A tak sa len pozerám z okna špinavšieho, ako je môj život a hľadám na tej akože zasvinenej oblohe vtáka. Nie že by som ich za posledné roky nevidela dost'. Žiadny tam nie je. Stále vidím iba rovnaké, hnedo-šedé šmuhy. Nad vysychajúcimi zrenicami držím pevne otvorené viečka, až pokým sa nerozslzím. Z tej nekvalitnej špirály zostane už len bordel.

Chvalabohu, že na čiernu linku, z ktorej ma beztak štípu oči, som dnes ráno nemala nervy. Aj bez slz a bordelu, ktorý nakoniec zostane ako posledný. Vždy.

Váha tela vedľa mňa ma preruší z môjho dokonalého pokoja, keď sa rozgajdaný béžový gauč prehne o čosi viac. Ten náš gauč. Čo ledva drží v kope, s flákmi od každého jedla, ktoré kedy toto miesto videlo. Aj od kadečoho iného. Len ďalšia dávka bordelu, miznúceho odnikadiaľ.

Spod roztrhaného poľahu trčí žltá pena a ja do nej zaryjem nechty aj s prstami, takmer až po háňky, pery stisnuté v tenkej linke. O chvíľu to už nebudem môcť urobiť.

Divný zvuk sa potichu roznesie miestnosťou.

„Čo?“ Hlas zastretý, ako nikdy predtým, chrapľavý a celkom cudzí. Môj nie.

„Neznášam tvoje nechty.“

„Zo všetkých vecí, čo sú na mne odporné?“

„Nie tak. Len sú také... až príliš pre kurvy.“

Na chvíľu ma to donúti pozbierať sa a len tak zo zvyku prekontrolovať gepardí vzor na gélovom podklade. Prvé kvapky mi dopadajú tesne nad prsia a stekajú dolu priehlbinkou medzi nimi.

„Keď som bola školáčka, najviac času som strávila so svojou babkou. Bola prísna a múdra a občas aj hnusná. Volala sa Františka. Chodili sme spolu do mesta a ona sa ma vždy držala za rameno – neviem prečo – bola som jediná koho znášala. Oproti novému kníhkupectvu bola drogéria, v ktorej sme sa zakaždým zastavili. Vždy mi kúpila lak na nechty. Nikdy nie knihu v tom modernom obchode cez ulicu, len laky, tie najlacnejšie v drobných flakónoch. Mala som ich desiatky, občas ma dokonca nechala vybrať si farbu.“

Trhane sa nadýchnem, nával tlaku v hlave, ktorý núti tie otravné slzy stále tiecť a máčať mi tvár a dekolt, rozmazávať čiernu farbu, ma prinútil zafikať.

„Potom moja babka zomrela a ja som si tie laky musela kupovať sama. Zakaždým sa minuli. Bola to pre mňa akýmsi spôsobom povinnosť, viac ako tradícia. Akoby som ju zrádzala, keby som si ich nekupovala a neprelakovala si nechty tak často, ako som si zmývala vlasy.“

V tej chvíli sa pretrhne nejaká priehrada, ktorú som si tam stavala dlho, a ja plačem, až tak, že mi to berie kyslík z miest, z ktorých by nemalo. Revem, som ako decko a ja deti neznášam, už len z princípu.

Tvrdá pečeň a zmutované hormóny, to je vždy lepšia alternatíva. Ibaže toto plakanie je krajšie ako ktorékoľvek iné z tých miliónov predtým, pretože slzy nepije môj smradľavý koberec, ale mužské tričko.

Určite pekne vonia, Chanelom pre veľkých chlapov, ale na to som až priveľmi usoplená a zaneprázdnená. Asi degradovaním samej seba.

Na vysokú mi už viac neostane. To, čo mi babka nechala, sa v jeden rok stihlo záhadne vypariť. Lebo kto nerobí, nežere. A nemá laky na nechty.

Nechá ma revať do jeho trička a potom si ma jemným pohybom na tom vyheganom gauči posadí na kolená, dá si dolu z vlasov šatku, čo nosí vždy, aby mu kučery nepadali do očí. Vyfúkam si nos do nej a potom ho pobožkám. Akože, nemôžem ti kúpiť novú, ale aj tak ich máš príliš veľa a k tomu ešte mňa. A už sa viac neuvidíme, tak kašli na to. Pokrstíme starý gauč spolu, naposledy. Tak symbolicky.